

Od vseh krajev je hitelo ljudstvo v Sveče, Rožna dolina pa je bila vsa po koncu, da se udeleži zlate maše msg. Einspielerja. Nad 5000 ljudi je bilo pri cerkveni slovesnosti, banketa pa se je udeležilo 186 slov. mož. Kresovi, streljanje, govori, brzjavici, pisma, cvetlice, maje — vse je kazalo veselje ter da je to dan koroških Slovencev. Msg. Einspieler je v resnici „oče slovenskih Korošcev.“ — Družba sv. Cirila in Metoda je dobila svojo 1. podružnico na Kranjskem, v Bistrici na Notranjskem. — Drž. poslanec, prof. Šuklje ima sedaj volilne shode svojih Notranjskih volilcev, na njih se sliši že več glasov, naj slov. poslanci ne podpirajo več vlade, češ, da nima za slov. ljudstvo nič kaj ljubezni. Ako je že pri Kranjcih taka sodba čez sedanjo vlado, kaj čemo pa reči mi na slov. Štajarju? — Tovarna Ritterjeva v Podgorici pri Gorici je prišla v roke neke Dunajske družbe. Že Ritterjeva družina ni na srečo slov. ljudstva ondi, bode pa še težko bolje pri novi posestnici. — Okr. glavarstvo v Gorici gleda ostro na to, da se zateró, kolikor mogoče, plesišča, katerih je preveč po vaséh. Da se ljudém le hoče še v tako slabih časih hoditi na plesišča! — O prihodu Čehov v Trst je mestni zastop na novo pokazal, da sovraži Slovence in še posebej Čehe. Vzprejema pri sv. Ivanu jim ni dovolil, v mestu pa jim je bila vedno policija za petami. To je grdo. — Pri sv. Ivanu osnuje se podružnica družbe sv. Cirila in Metoda. To je odgovor tamošnjih Slovencev na neljubo postopanje mestnega zastopa v Trstu. — Nadškof v Šerajevu, mil. g. dr. Stadler so prejeli velik križ Franc-Jožefovega reda. — Hrvaški sabor snide se dne 1. septembra, v razprave pride bojda tudi nekaj sprememb v zakonskih postavah. Spremembe, ki jih nasvetuje vlada, bile bi na ljubo pravoslavni cerkvi. — Ogerski drž. zbor začne svoje delo še le koncem meseca septembra. Finančni in trgovinski minister imata že k redu načrte novih postav, zadnji o železnicah, prvi pa v davčnih rečéh. No, novi so menda že ti načrti, ali pa kaj veljajo, to je še veliko vprašanje.

Vnanje države. Novi Bolgarski knez, princ Ferdo Koburški, je sedaj že v glavnem mestu, Sofiji. Ljudstvo ga je dotlej povsod, kakor na povelje, lepo vzprejelo. Tudi v Sofiji je bilo vse ljudstvo po koncu, ko je tje dospel. Knez zagotavlja, da mu je Turčija prijazna. — Sultan se boji boja z Rusijo ter se pregleduje sedaj na njegov ukaz vsaka trdnjava na Ruski meji. — Rusija ostane slej, kakor prej pri tem, da Bolgarsko sobranje ni postavno, tedaj pa je tudi izvolitev kneza nepostavna. Pri tem pa je trdi, da zaradi Bolgarije ne začne vojske. Verjetno, ali da ruje zoper njega na tihem pri Bolgarih samih, to je gotovo. — Judje so Rusiji, posebno na Poljskem, na nevoljo, kaj rada

bi se jih kje kako odkrižala. Podoba je, da nekaj namerava zoper nje; da bi le ne imeli toliko denarja! — Nemški listi so, kakor bi jih bil kdo najel, polni hvale našega ministra za uk in bogočastje, tudi javkanje naših „zatiranih“ Nemcev odmeva se sem ter tje v njih. To je pač brez potrebe. — Bismark biva sedaj v Kissingenu, tje pada se tudi v nekaterih dneh grof Kalnoky, naš minister zunanjih zadev. — Anglijska vlada tišči sedaj bolj kakor le kedaj na Irce ter zatira njih „narodno ligo“ ali zvezo, vendar pa je tudi v Angliji mož, ki so zoper tako silo. — Francozi so se nekaj spametovali ter ne rožljajo več tako zoper Nemčijo. Pravi se, da za to, ker Ruski car ne mara zveze z republikanci. Zdi se mu taka zveza nevarna. — Italija ima še vedno kolero, sedaj je nastala v Tivoli, torej čisto blizu Rima. — Crispi, predsednik ministerstva v Rimu, povzdiguje se v laških listih v deveta nebesa. Ako je mož v resnici taka glava, potlej pač ne vemo, čemu da so mu bili že večkrat dali slovo, ko je bil v prejšnjih letih minister. — V Masavo pošlje ital. vlada novih 10.000 vojakov. Ladije, naj jih prepelje, je že najela, treba jih bo 13. — V Afganistanu, deželi vednih nemirov v Aziji, je sedaj že vendar le mirno. Vojaki emira ali vladarja te dežele so ugnali nemirne rodove popolnem. Tako se glasé zadnja poročila, toda mi še ne stavimo, da so resnična. — V Ameriki je nastala nesreča, ki smo jo poročali v zadnjem listu, bojda vsled hudobije. Razbojniki so namreč užgali most ter so menili, da se bode vsled tega ustavil vlak pred ognjem. Na to pa bi bili planili na-nj ter oropali potnike. Vodja vlaka pa ni mogel več ustaviti vlaka in za to se je zvrnil v globočino. Mrtvih so doslej že 655 potegnili iz globočine, pa jih je še gotovo veliko v njej.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurški župnik.

(Dalje.)

Naš župnik čmeren nikdar ni bil, ampak bil je dobre, časih celo židane volje ter je čestokrat svoje djanje osolil s prijazno šalo. Nekega dne najde na ulici, kjer so pred poštnim hramom konje zmenjali, tujega popotnega duhovnika, kateremu je veter na mostu klobuk unesl, ko so se peljali črez potok Gave. Duhovnik praša Peyramaleja, jeli kakšen klobučar v mestu, da si zamore nov klobuk spraviti. „Le pojdite z menoj, pravi župnik, klobučarja sicer ni v našem mestu, pač pa so klobuki.“ Doma odpré omaro, vzame svoj sveteški klobuk in ga pritisne duhovniku na glavo, rekoč: „Zdaj sva pa oskrbljena!“ Ko pa zapazi, da je glava duhovnika drobna, dokler je sam bil debeloglavec,

se je nasmejal, reši: „Da vam pa bo moj klobuk prav, morava ali vašo glavo večjo, ali pa moj klobuk manjši napraviti“. Podložita tedaj klobuk s starim „Slov. Gosp.“, ali prav za prav s tistim časnikom, ki v Lurdu izhaja, in takoj se je gospodu klobuk fino prilagel.

Ko je bil Peyramale v Lurdu župnik, so enkrat po noči v lurškem mestu zasačili nekega posebnega ponočnjaka in tata. Bila je temna noč, da bi človek še skorej pri luči nič ne videl. Nekdo pravi, da je bil nekda tudi nek zamorček tako črne kože, da so morali pri belem dnevu luč užgati, da so ga videli. Tedaj tema je bila gosta, da bi jo lahko rezal. Bilo je okoli enih popolnoči. Vse je bilo pri božjem miru. Le dva Lurdčana, ki sta se pri svojem prijatelju na kmetih zakasnila, še komaj zdaj gresta domu. Ko dospeta na veliki trg, zapazita človeka, ki je bojazljivo kraj ulice stopal, in ki jo je takoj pobrisal, ko je nekoga za seboj hoditi slišal. Nevarni ponočnjak je nosil velikanski žakelj na svojih ramah.

„Kdo je?“ zavpijeta Lurdčana. Nikdo se ne zglesi. Tat se požene v beg in jo mahne v neko postransko ulico.

„Korajža velja“, sta rekla Lurdčana, ki sta se na kmetih napila dobrega vinčka, in nabrusita svoje pete za tatom. Toda ne moreta ga dobiti, že je bil predaleč pred njima; tedaj mu rajše nastavita past. Delala sta se, kakor bi ga ne hotela dalje preganjati, a na tihem jo kreneta v postransko ulico.

Siromak je že sedel v pasti, na oglju ulice jima pride ravno v roke. Eden ga zgrabi za goltanec, drugi ga drži za koler, žakelj pa ploskne na tla.

„Stoj, potepuh, ravno prav si nama prišel v roke“.

„Kaj pa počinjata tako pozno na ulici“, ju vpraša Peyramale; ponočni tat je bil namreč lurški župnik sam. Nesel je pa žimnico nekemu boleniku, da mu pripravi boljšo posteljo; storil je pa to po noči, da bi noč zakrivala njegovo dobro djanje.

Dolgo nobeden ni našel besede. Ko pa so si nekoliko oddehnili, so vsi trije nesli žimnico k boleniku.

(Dalje prih.)

Smešnica 34. Gospoda prenočita v gostilni ter dasta hlapcu svoje črevlje, naj jih jima osnaži. Hlapec stori, a po nevolji zameni črevlje ter jih jima postavi pred dveri, vsakemu enega lastnega, enega pa sosedovega. Ko se tedaj v jutru eden gospodov obuje, brž spazi, da v eden črevelj ne spravi noge. „Hej“, pokliče hlapca, „kaj pa si storil s čreveljem, da ne gre noga va-nj?“ „Jaz že ne vem“, odvrne hlapec, „tudi Vaš sosed me je kregal, češ, da mu eden črevelj ne paše“.

Razne stvari.

(Zahvala.) Iz dna svojega razveseljenega srca izrekam na tem mestu najgorkejšo zahvalo sv. Očetu papežu Leonu XIII., ki so blagovolili me imenovati svojim kamornikom, — premil. knezoškofom in škofom Koroškemu. Ljubljanskemu Djakovskemu in Tržaškemu, ki so mi srčno čestitali o priliki moje zlate meše, visoko čestitim gg. duhovnikom v Ljubljani, ki so mi darovali prekrasne meše bukve, — preljubim koroškim Slovence, ki so mi izročili v spomin dragocni kelih, — vsem slavnim občinskim odborom, ki so me izvolili za svojega častnega občana, — vsem čestitim deputacijam iz Hrvatskega, Primorskega, Goriškega, Kranjskega, Štajarskega in Koroškega, ki so me v nepričakovano velikem številu počestili s svojim obiskom in mi ustmeno čestitali, — izvrstnemu pevskega zboru Ljubljanske čitalnice, ki je s svojim sodelovanjem vso svečanost neutrudljivo in sijajno podpiral, — vsem drugim, ki so k povišanju te svečanosti, bodi si kakor koli, pripomagovali, — vsem onim, ki so mi svoja voščila pismeno ali telegrafično v tako ogromnem številu na znanje dali, — slednjič slavnemu odboru, ki se je neumorno potrudil, da se je vsa svečanost na vse strani vršila v najlepšem redu.

Andrej Einšpieler, zlatomešnik.

(Potrjenje volitve.) Svitli cesar so volitev g. dr. Geršaka, c. kr. notarja v Ormožu, za načelnika in č. g. Albina Schwingerja, dekana pri sv. Miklavžu, za namestnika v Ormožkem okrajnem zastopu potrdili.

(Politično društvo.) Katoliško pol. društvo na Slatini ima dne 28. avgusta v gostilni g. Franca Ogrizka (Colskega) ob 3^{1/2} po poludne svojo zborovanje. Tega se vdeleži tudi dež. poslanec g. dr. Jurtela in se torej pričakuje tudi obilo udov tega društva.

(Svoji k svojim.) Odbor Narodne čitalnice v Ptujju naznanja, da ima zdaj gostilno in kavarno v „Narodnem domu“ na svoji skrbi in da se more gostom postreči s pravim domačim vinom in dobro kuho. Shajališče Slovencev v Ptujju je „Narodni dom“.

(Evlogij Dirmhirm †) umirovljen ravnatelj štaj. meščanske šole v Celju umrl je tam dne 22. t. m. Kot učitelj bivše male realke podučeval je tudi gimnazijalce celjske mnogo let v lepopisji. Pozneje lotil se je bil umetne lončarije ter je sestavil posebno peč po svojem sistemu, ki se pa ni kaj obnesel. Naj v miru počiva!

(Potreba poduka.) „Deutsche Wacht“ pravi v svoji zadnji številki, da obhajajo sv. Oče v Rimu 40letnico svojega mašništva, vsak šolarček pa že zna, da je to 50letnica. No ko bi šlo za Bismarka, znala pa bi za uro, kdaj je dobil ta „reichshunda“ v hišo.